

தொல்காப்பியத்தில் பெண்ணுரிமை மறுக்கப்படும் இடங்கள்

ந. இரஞ்சன் அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, அறிவியல் மற்றும் கலையியல் கல்லூரி, எஸ்.ஆர்.எம். அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்வி நிறுவனம், காட்டாங்குளத்தூர், செங்கல்பட்டு-603203, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Places where Women's Rights are denied in Tholkappiyam

N. Ranjan a,*

^a Department of Tamil, College of Science and Humanities, SRM Institute of Science and Technology Education, Kaatankulathur, Chengalpat-603203, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
ranjann@srmist.edu.in

Received: 18-04-2022
Revised: 13-09-2022
Accepted: 02-10-2022
Published: 16-10-2022

ABSTRACT

Tholkappiyam is one of the fundamental reasons why the Tamil language stands high today. Tholkappiyam, the oldest, most unique, and the older books that originated in Tamil are the foremost of all the rare books of Tamil. There are so many messages in Tholkappiyam that it can be said that there are no principles that are not there. Tholkappiyam allows us to study contemporary linguistics and talk about literature. The fact that Tholkappiyam also accommodates various literary principles such as Pillai Tamil, folk literature, drama, travel literature, geographical theories, morphology, aesthetics, sociology, science, botany, etc., speaks volumes about the importance of Tholkappiyam to the world. Is there a version of feminist news within the Tholkappiyam? Tholkappian lovers may think that it is wrong to see that. However, Tholkappiyam's uniqueness is that tholkappiyam gives space to carry out research using modern theory. The fact that the fields of study in Tholkappiyam are incalculable is perfectly clear, as a hill in a plain. This article also explores whether the rights of the women who lived in the time of the Tholkappians have been taken away and how should women understand the Tholkappian text. It is certain that this article will look at the methods in which women's rights are recorded in the Tholkappiyam and their cause from the point of view of women.

Keywords: Women, Tholkappiyam, Rights, Principles

முன்னுரை

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்னும் குறள், ஒரு கருத்தை யார் கூறினாலும் அதனுடைய உண்மையான பொருளைக் கண்டுகொள்வதுதான் அறிவு என்று சுட்டுகின்றது (Subramanian, 2008). தொல்காப்பியத்தில் ஆண்கள் பற்றிய செய்திகளும் பெண்கள் பற்றிய செய்திகளும் அறிணை பற்றிய செய்திகளும் மிகுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும் பெண்களின் உரிமைக்கு எதிரான செய்திகள் காணப்படுகின்றனவா என்று ஆராயப்பட வேண்டுவது இக்காலத்தில் அவசியமாகின்றது. ஆண் என்ற சொல்லுக்கும் ஆண்மை என்ற சொல்லுக்கும் இடையே காணப்படுகின்ற வேறுபாடுகள் மட்டுமன்றி, பெண் என்ற சொல்லுக்கும் பெண்மை என்ற சொல்லுக்கும் இடையே காணப்படுகின்ற வேறுபாடுகளையும் கண்டறிந்து விளக்க இக்கட்டுரை முற்படுகின்றது. தொல்காப்பியத்தில் உயர்வான உயர்திணையை முதன்மைப்படுத்தி,

உயர்வல்லாத அறிணையை அடுத்த நிலையில் வைத்துப் பேசப்பட்டுள்ளது. உயர்வின் இரண்டு நிலைகளான சிறப்புயர்வும் இழிவுயர்வும் விவாதிக்கப்படவுள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் பெண்மையை முதன்மைப் படுத்திய இடங்களையும் பெண்ணுக்குரிய உரிமை மறுக்கப்படும் இடங்களையும் அவற்றிற்கான காரணத்தையும் ஆராய முயற்சி செய்கிறது இக்கட்டுரை.

ஆய்வு முறை

இக்காலத்தில் பல்வேறு நவீனக் கோட்பாடுகள் மேலை நாட்டினரின் தாக்கத்தால் தமிழிலும் கலந்து வளர்ந்து வருகின்றன. மேலை நாட்டில் தோன்றினாலும் தமிழில் புதிய கோட்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வுப்பணி தீவிரமாகத் தமிழ் ஆய்வாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. நவீனக்காலத்தில் பெண்ணியம் மிகுதியாகப் பேசப்படுவதால் இக்காலப் பெண்ணியத்தையும் பண்டைக்காலத் தொல்காப்பியத்தில் பொருத்திப்பார்க்க முனையும் நோக்கில் இந்த ஆய்வுப்பொருண்மை தேர்வுசெய்யப்பட்டது. அந்த வகையில் பெண்களுக்கான உரிமைகள் தொல்காப்பியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட முறையைப் பெண்ணிய நோக்கில் ஆராயவேண்டும் என்பதால் தொல்காப்பியம் முழுமையாகப் பெண்ணியப் பார்வையில் வாசிக்கப்பட்டது.

தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் பெண்சார் பதிவுகள் கண்டறியப்பட்டு விளக்குவதால் இவ்வாய்வு விளக்கமுறை ஆய்வாகவும் பெறப்பட்ட தரவுகளைப் பெண்ணிய அடிப்படையில் காரண காரியத்துடன் எடுத்துரைப்பதால் பெண்ணியக் கோட்பாட்டு ஆய்வாகவும், சில இடங்களில் தரவுகளுக்கு ஏற்ப சில ஆய்வுமுறைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதிலுள்ள தகவல்கள் அனைத்தும் தொல்காப்பியத்தைப் பல கோணங்களில் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவிப்பதை ஊக்குவிக்கின்றன.

பெண்ணும் நிலமும்

தமிழர்களின் பண்பாட்டு மரபில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை இரண்டு. ஒன்று காதல் மற்றொன்று வீரம். அதனால்தான் பண்டைய இலக்கியங்களை முன்னோர்கள் அகம் என்றும் புறம் என்றும் பாகுபடுத்தி வைத்தனர் தமிழர்கள். பெண்ணிற்கும் நிலத்திற்கும் நெருக்கமான உறவு என்பது காணப்படுகின்றது. பொழுதுபோக்குக்காக என்று தவறாகச் சிலர் நினைக்கின்ற தமிழர்களின் நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்கூட அகத்தையும் புறத்தையும் பாடுபொருளாகப் பேசுகின்றன என்று நினைக்கையில் தமிழர்களின் அறிவுத்திறம் பாராட்டிற்குரியதாக இருக்கின்றது. பெண்ணிற்கும் நிலத்திற்கும் இடையே இருக்கின்ற ஒற்றுமை என்பது உயிர்களை உற்பத்தி செய்தல் என்பதுதான். பெண்ணும் நிலமும் இல்லாமல் போயின் இவ்வுலகில் எந்த உற்பத்தியும் இருக்காது.

“தமிழ் மொழியானது தனது அடிப்படைகளில் பெண்ணை ஆணின் எதிர்வாக முன்வைக்காமல் நிலத்திற்கான பதிலியாக முன் வைப்பதன் மூலம், ஆடுகளத்தில் இருந்து ஆணை விடுவித்துப் பெண்/நிலம் இரண்டின் பாதுகாவலனாக ஆணை மேலேற்றி விடுகிறது. ஆக, அகத்தில் பெண்ணை வெல்வதும் புறத்தில் நிலத்தை வெல்வதும் ஆணிற்கான அடிப்படையாகவும் காதலும் வீரமும் ஆணின் அழகாகவும் வரையறுக்கப்படுகின்றன. தமிழின் அல்லது தமிழரின் அடிப்படை நினைவாகக் காதலும் வீரமும் அதன் விளைவாக உருவான வரலாற்றுப் பெருமிதமும் உருவமைக்கப்படுகின்றது. பெண் என்கிற உடல் மொழிக்குள் புதைக்கப்பட்டு அவளது ஆணிலையிலான துய்ப்புநிலை பிம்பங்கள் மட்டுமே உருவமைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறாக உருவமைக்கப்பட்ட பெண் பற்றிய உருவகங்கள் இலக்கியத்தின் வழியாக உள்ளறிக்கப்படுகிறது” என்பதை அறியமுடிகின்றது (Jamalan, 2003).

ஆண், பெண் என்னும் முறை இயல்பானது. ஆனால் ஆண்மை, பெண்மை என்னும் முறை செயற்கையானது எனலாம். ஆண் என்பவன் ஆணுக்குரிய உறுப்புகளைக் கொண்டவன் என்றும் பெண் என்பவள் பெண்ணுறுப்புகளைக் கொண்டவள் என்றும் பொருள் கூறலாம். ஆனால் ஆண்மை, பெண்மை என்னும் முறை செயற்கையாகச் சமூகத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. ஆண்மையும் பெண்மையும்

செயற்கையானவை என்பதால் அவற்றில் மாற்றங்கள் ஏற்படுதல் இயல்பாகின்றன என்று கூறலாம். இதனைத் தொல்காப்பியர் நன்கு அறிந்தவராகக் காணப்படுகிறார். அதனால்தான்,

"பெண்மை சுட்டிய வயர்திணை மருங்கி
னாண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி."

என்கிறார். இந்த நூற்பாவில் பெண், ஆண் என்னும் சொற்களைப் பயன்படுத்தாமல் பெண்மை, ஆண்மை என்னும் சொற்களை ஆட்சிசெய்துள்ளார் எனலாம் (Ganesaiyar, 2007). பெண்மை என்பது இங்குப் பெண் தன்மையையும் ஆண்மை என்பது ஆண் தன்மையையும் குறிக்கும். ஒரு குழந்தை பிறக்கும்போது, அதனிடம் இருக்கின்ற உறுப்புகளைக் கொண்டு ஆணா? பெண்ணா? என்பதை முடிவுசெய்கின்றனர். இந்த ஆண் பெண்ணாக மாறுவதோ பெண் ஆணாக மாறுவதோ இயல்பு கிடையாது. ஆனால் ஆணிற்குச் சுட்டப்பட்ட தன்மைகளில் மாற்றம் ஏற்படும். அதைப்போலப் 'பெண்ணிற்கும்' சுட்டலாம். ஆண், பெண் என்னும் பாகுபாடு இயற்கையானது. ஆண்மை, பெண்மை என்பன சமூகத்தால் கட்டமைக்கப்பட்டவை.

'ஆண்மை - பெண்மை என்பதெல்லாம் இயற்கையில் வந்தவையா? நாகரிகச் சமூகமாக மனிதன் வாழத்தொடங்கியப்பின் கட்டமைக்கப்பட்டவையா? பெண்மையின் லட்சணங்களாக நம் பொதுப்புத்தியில் உறைந்து கிடப்பவற்றில் எவையெல்லாம் உயிரியல் ரீதியானவை. எவையெல்லாம் பண்பாட்டுத் தொழிற்சாலைகளால் நம் மனங்களில் அழுத்தி ஊன்றப்பட்டவை? ஆகக் கடைசியில் பெண்மை என்று ஒன்று இருக்கத்தான் செய்கிறதா? பெண்மை மட்டுமல்ல. ஆண்மையும் கற்பிதம்தான். பொய்தான் என்று வாதாடுகிறது. ஆண் உண்டு. ஆண்மை பொய். பெண் உண்டு - பெண்மை பொய் என வலுவாகப் பேசுகிறது. ஒரு பொய்யின் மீது கட்டமைக்கப்பட்டது ஆணாதிக்கச் சமூகம்' என்பதை உணரமுடிகின்றது (Tamilselvan, 2009).

ஆணின் பண்புகள்

ஆண்களுக்கெனச் சில தனிப்பட்ட பண்புகள் காணப்படுகின்றன.

"பெருமையு முரணு மாடுஉ மேன."

என்னும் நூற்பா ஆணிற்குரிய இயல்புகளாகப் பெருமை, உரன் என்பன இருப்பதாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. 'பெருமைக்கு உரியவாவன: கல்வி, தறுகண், இசைமை, கொடை, ஆராய்ச்சி, ஒப்புரவு, நடுவுநிலை, கண்ணோட்டம் முதலியவாம் (Ganesaiyar, 2007). உரனுக்கு உரியவாவன: அஞ்சாமை, அறிவு, திண்மை, நிறை, கடைப்பிடி, துணிவு, ஊராண்மை முதலியவாம்' என்று கூறுகின்றார் (Balansundram, 1989). இங்குக் குறிப்பிடப்பட்ட குணங்கள் பெண்களுக்கு ஏன் இருக்கக் கூடாது? இருந்தால் என்ன நடக்கும்? என்றால் ஆணாதிக்கம் இருக்காது. பெண்களை ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாது. குழந்தை பிறக்கும்போது ஆணோ பெண்ணோ இருவருமே சமமான அளவில்தான் பிறக்கின்றனர். ஆனால் வளரும்போது அவர்களின் மனத்தில் ஆண் என்றால் இப்படி இருக்க வேண்டும் பெண் என்றால் இப்படி இருக்க வேண்டுமென்று பதிய வைக்கிறோம். இதற்கு ஆணாதிக்கச் சமூகத்தால் மனநிலை மரபு வழியாக மாற்றப்பட்டிருக்கும் தாயும் விலக்கன்று.

பெண்ணின் பண்புகள்

பெண்களுக்கெனச் சில தன்மைகள் இருக்கின்றன என்று தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது. இதனை,

"அச்சமு நாணு மடனுமுந் துறுத்த
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய வென்ப."

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா குறிப்பிடுகின்றது (Ganesaiyar, 2007).

அச்சம், நாணம், மடம் இவை மூன்றும் பெண்ணிடத்தில் இயல்பாகவே உருவாயின அல்ல, உருவாக்கப்பட்டன என்றே கூறவேண்டும். 'பெண்ணைப் பற்றிய இக்கருத்தியல்கள் பெண்களால் வகுத்துக் கூறப்படவில்லை. ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்ட இக்கருத்தியல்களைச் சமூக நியதிகளுக்காக, பெண்களே பழக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதற்காகவே உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்' என்று சுட்டுவதைத் துணையாகக் கொள்ளலாம் (Maharasan, 2006). தொல்காப்பியத்தில் ஆணாதிக்கம் தொடர்பான பல்வேறு நூற்பாக்கள் காணப்படுகின்றன.

ஆண் மட்டும்தான் ஆணாக இருக்க முடியும். பெண் மட்டும்தான் பெண்ணாக இருக்க முடியும். தாய் மட்டும்தான் தாயாக இருக்கமுடியும். ஆனால் ஆண் மட்டும்தான் ஆண்மையுடன் இருக்க முடியும் என்றோ பெண் மட்டும்தான் பெண்மையுடன் இருக்க முடியும் என்றோ தாய் மட்டும்தான் தாய்மையுடையவளாக இருக்க முடியும் என்றோ கூறுவது ஏற்புடையதாக இருக்காது எனலாம்.

ஆணின் நிலைப்பாடு

தொல்காப்பியத்தில் ஆணின் நிலைப்பாடென்பது உயர்வாகவே பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் ஆண்பாலை முதலில் வைத்துச் சுட்டியதால் ஆணாதிக்கம் அவர்காலச் சமூகத்தில் காணப்பட்டது என்று குறிப்பிடமுடியாது. ஏனெனில் வைப்புமுறையில் எதேனும் ஒரு பிரிவினரை முதலில் சுட்டியே ஆகவேண்டும். இங்குப் பெண்பாலை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறியிருந்தால் அவர் பெண்ணியச் சிந்தனை உடையவர் என்று குறிப்பிடவும் முடியாது. தொல்காப்பியத்துள் காணப்படுகின்ற பதிவுகள் அனைத்தும் தொல்காப்பியருடையவை அல்ல; அவை அக்காலத்துச் சமூகத்தின் வழக்கில் இருந்தவை மக்களிடம் காணப்பட்டவை. அவற்றைத்தான் தொல்காப்பியர் பதிவு செய்துள்ளாரே தவிர, தன்னுடைய கற்பனையினால் கிடையாது. எனவே, தொல்காப்பியத்தில் ஆணாதிக்கக் கூறுகள் காணப்படுமேயாயினும் தொல்காப்பியர் ஆணாதிக்கச் சிந்தனை உடையவர் என்று கூறுவதற்கில்லை. மாறாக அக்காலத்துச் சமூகத்தில் வாழ்ந்த ஆண்கள் சமூகமே ஆணாதிக்கச் சிந்தனை கொண்டது என்றுதான் குறிப்பிடவேண்டும்.

தொல்காப்பியம் முழுவதும் ஆண்பாலை முன்னிறுத்தி நூற்பாக்கள் படைக்கப்பட்டிருந்தால் இந்த ஐயம் எழுந்திருக்காது. ஏனெனில் வைப்புமுறையின் அடிப்படையில் அவர் மாறக்கூடாது என்பதற்காக, ஒரே முறையை நூல்முழுவதும் கடைபிடித்துள்ளார் என்று கொள்ளலாம். ஆனால், முறையில் மாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பதால் இதைப் பற்றிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. முறையில் மாறிவருவது பற்றித் தொல்காப்பியம் விதி வகுத்துள்ளது. "முந்து மொழிந்ததன் தலைதடு மாற்றம்" என்பது மரபியலில் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டு உத்திகளுள் ஒன்றாகும். இதன் பொருளானது முன்பு சொன்ன முறையில் இல்லாமல் பின்னொரு இடத்தில் தலை தடுமாற்றமாகக் கூறலாம் என்பதாகும். இந்த உத்தி முறையைக் கொண்டு தொல்காப்பியப் பெயரியலில் ஆண்பாலை முதலில் குறிப்பிடாமல் பெண்பாலை முதலில் சுட்டியது என்று ஏற்றுக்கொள்ளலாமே என்னும் எண்ணம் தோன்றலாம். பெயரியலில் பெண்பாலை முன்னிறுத்திக் கூறவேண்டிய அவசியம் என்ன? கிளவியாக்கத்தில் பெண்பாலை முன்னிறுத்தியும் பெயரியலில் ஆண்பாலை முதலில் சுட்டியும் தொல்காப்பியர் நூற்பாலை இயற்றியிருக்கலாமே. ஆனால் அவர் ஏன் அவ்வாறு செய்யாமல் அதற்கு முரணாகச் செய்தார்? இவ்வாறு ஐயம் தோன்றுவது இயல்பாகிறது.

பெண்ணின் நிலைப்பாடு

சொல்லதிகாரத்தில் ஆண்மையை முன்னிறுத்திப் பேசும் இடங்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. பாலைச் சுட்டும்போதும் அதற்குரிய ஈறுகளைச் சுட்டும்போதும் உயர்திணைக்குரிய பெயர்களைச் சுட்டும்போதும் ஆணை முதன்மைப் படுத்தப்படுகிறான். பெண்ணை முதன்மைப் படுத்துகின்ற இடம் இல்லையா? என்றால் இருக்கிறது. ஆனால் எந்த இடத்தில் பெண் முதன்மைப்படுத்தப்படுகிறாள் என்பதே கேள்விக்குறியாகிறது. பெண்ணை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறும் நூற்பாக்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

"பெண்மை யியற்பெய ராண்மை யியற்பெயர்
பண்மை யியற்பெய ரொருமை யியற்பெயரென்
றந்நான் கென்ப வியற்பெயர் நிலையே."

"பெண்மைச் சினைப்பெய ராண்மைச் சினைப்பெயர்
பண்மைச் சினைப்பெய ரொருமைச்சினைப் பெயரென்
றந்நான் கென்ப சினைப்பெயர் நிலையே."

"பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
யாண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
பண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
யொருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரென்
றந்நான் கென்ப சினைமுதற் பெயரே."

"பெண்மை முறைப்பெய ராண்மை முறைப்பெயரென்
றாயிரண் டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே."

இந்த நூற்பாக்களில் பெண்மை முன்னிலைப் படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம் (Ganesaiyar, 2007). இங்கு எதற்காக ஆணை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறாமல் பெண்ணை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறப்பட்டது? என்ற ஐயம் தோன்றலாம். இங்குச் சுட்டப்பட்ட பெயர்கள் உயர்ந்த திணைக்கு உரியவையாக இருப்பின் 'பெண்' எப்படி முன்னிலைப்படுத்தப்படுவாள்? ஆண்தானே முதன்மை பெறுவான். ஆக, இப்பெயர்கள் உயர்திணைக்கு உரியவையாக இருக்க முடியாது. அஃறிணைக்கு உரியவையாக மட்டும் இருந்தால் பெண்மை எப்படி வரும் ஒருமை அல்லவா வரும். எனவே, அஃறிணைப் பெயரும் இல்லை. இவை அனைத்தும் விரவுத்திணைக்குரிய பெயர்களாகும். விரவுத்திணை என்பது உயர்திணை, அஃறிணை என்னும் இரண்டிற்கும் பொதுவான திணையைக் குறிக்கும். அதனால்தான் பெண்மை முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டது. அன்று இரண்டும் கலத்தல் என்பது இழிவாகவே கருதப்பட்டிருக்கிறது போலும். அதாவது இழிவு என்பது இங்கு உயர்வு அல்லாததைக் குறிக்கிறது. இதற்குப் பின்வரும் நூற்பா சான்றாகிறது.

"பெண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு
மொன்றற்கு மொருத்திக்கு மொன்றிய நிலையே."

நல்லவேளை, தொல்காப்பியர் பெண்களில் உயர்திணைப் பெண்ணை இழிவுயர்வில் முன்னிலைப்படுத்திக் கூறாமல் அஃறிணையை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார் (Ganesaiyar, 2007). இக்கருத்தை இந்நூற்பா உணர்த்துவதை அறியமுடிகிறது. அதென்ன இழிவுயர்வு என்றால் உயர்வில் இரண்டு வகை காணப்படுகிறது. அவற்றை இங்குக் காண்போம்.

இழிவுயர்வு

தொல்காப்பியர் திணையைப் பகுக்கும் போது உயர்வானதை முதலிலும் உயர்வு அல்லாததை அடுத்தும் சுட்டும் முறையைக் கொண்டுள்ளார். அதனால்தான் உயர்திணை முதலிலும் அஃறிணையினை இரண்டாவதாகும் வைத்தார் என்பது முன்னர்ச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது இங்கு நினைவுகூறத்தக்கது. உயர்வை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவதில் 1. சிறப்புயர்வு, 2. இழிவுயர்வு என்று இரண்டாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

தொல்காப்பியர் காலத்துச் சமூகம் சிறப்பென்று எதைக் கருதியதோ அதை உயர்வாகக் கூறுதல். இதனைக் கிளவியாக்கத்தில் சுட்டப்பட்ட திணை வகை உணர்த்தும். இவ்வாறு சிறந்ததை உயர்வாகக் கூறுவதே சிறப்புயர்வு.

இழிவானவை எவையோ அவற்றில் எல்லாம் சிறந்த இழிவானது எதுவோ அதை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறுவதே இழிவுயர்வு எனப்படும். அதாவது நல்ல பாம்பு என்று ஏன் பெயர் வந்திருக்கும். அது பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கின்ற காரணத்தினால் நல்ல பாம்பு என்று பெயர்வந்தது என்று கூறமுடியாது. பாம்பு என்றால் அதற்கு விசத்தன்மை இருக்க வேண்டும். மற்றப் பாம்புகளை விட, சரியான அளவில் பாம்பிற்கே உரிய விசம் இருக்கின்ற காரணத்தினால் நல்ல பாம்பு என்று பெயர் வந்தது எனலாம். அதைப்போலவே இழிவானவற்றுள் சிறந்தது எதுவோ அதுவே இழிவுயர்வு எனப்படும். தொல்காப்பியர் இழிவுபொருள் பற்றி உவமையியல் சுட்டியுள்ளார்.

"கிழக்கிடு பொருளோ டைந்து மாகும்."

இந்த நூற்பா, ஒன்றிற்கு உவமை கூறும்போது சிறப்பு, நலன், காதல், வலி என்னும் நான்கையும் இடமாகக் கொண்டு பிறப்பதோடு, கீழான பொருளையும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் என்கிறது (Ganesaiyar, 2007). சிறப்பாகவோ இழிவாகவோ இருந்தாலும் அதனதன் தன்மையில் உயர்வாக இருக்க வேண்டும். இதனை,

"உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளுங் காலை"

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம் (Ganesaiyar, 2007).

தலைவி உரிமை நிலை

தலைவியானவள் தன்னுடைய விருப்பங்களைத் தலைவனிடம் எந்த நிலையிலும் சொல்லக்கூடாது. இதனை,

"தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்த

லெண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லை."

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா சுட்டுவதைக் காணலாம் (Ganesaiyar, 2007). அதாவது தலைவனிடம் தான் கொண்டுள்ள அதிகமான விருப்பத்தை, அவன் முன்னர் வெளிப்படையாகக் கூறுதல் கிடையாது. நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் இந்த உண்மையை அறியலாம். இந்த நிலை ஐந் நிலத்திலும் வாழும் தலைவிக்கு உரியது.

தனக்கு விருப்பம் இருந்தால்கூட அதை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் பெண்ணுக்கு உரிமை கிடையாது. ஆனால் ஒரு ஆண் தனக்கு விருப்பம் எந்த வேளையில் ஏற்பட்டாலும் அதை வெளிப்படுத்த அவனுக்கு உரிமை இருக்கிறது.

"அவ்வாங்கு உந்தி, அமைத்தோ ளாய்! நின்

மெய்வாழ் உப்பின் விலைஎய் யாம்."

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் ஆண் தன் விருப்பத்தினைப் பெண்ணிடம் சொல்வதைக் காட்டுகிறது. பெண்ணை நோக்கி, அழகான உந்தியை உடையவளே! உன் உடலின் சுவைக்குரிய விலை என்ன? அதைச் சொல் என்று ஆண் தன் விருப்பத்தைக் கேட்பதாக இப்பாடலடிகள் அமைந்துள்ளன (Ganesaiyar, 2007).

"முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவொ டில்லை"

ஒரு பெண்ணானவள் கடலைக் கடந்து செல்லக்கூடாது. ஆனால் ஆண் செல்லலாம் என்று தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது (Ganesaiyar, 2007).

"தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முற் கிளத்த

லெத்திறத் தானுங் கிளத்திக் கில்லை."

என்னும் நூற்பாவைப் பெண்களுக்காகப் படைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர் (Ganesaiyar, 2007). அதாவது, தன்னைப் புகழ்ந்து தலைவனிடம் எந்த நிலையிலும் தலைவி கூறக்கூடாது. ஆனால், தலைவியிடம் தலைவன் தன்னைப் புகழ்ந்து பேசலாம்.

இயந்திரத் தன்மை

தொல்காப்பியரின் காலத்து ஆணாதிக்கச் சமூகம், குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும் இயந்திரமாகவே பெண்ணைப் பார்த்தது எனலாம். களவில் தலைவியை நாடிச் சென்றவன், கற்பில் பரத்தையை நாடிச் செல்கிறான். இத்தகைய மாற்றம் எதனால் நிகழ்கிறது, இந்தக் காரணத்தினால்தான் 'ஆசை' அறுபதுநாற் மோகம் முப்பதுநாள்' என்னும் பழமொழி தோன்றியது எனலாம்.

"பூப்பின் புறப்பா டீராறு நாளும்

நீத்தகன் றுறையா ரென்மனார் புலவர்

பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான."

தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பரத்தையிடம் பிரியும் காலம் பற்றியதாய் இந்த நூற்பா அமையவில்லை (Ganesaiyar, 2007). மாறாகப் பரத்தையிடம் சென்றவன் தலைவியிடம் எந்த நாள் சேர்வதற்கு வரவேண்டும் என்பதைப் பற்றியதாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். தலைவி பூப்பு எய்தி முடித்த (மூன்கு/நான்கு நாள் முடிந்த) காலத்தில் இருந்து பன்னிரண்டு ($2 \times 6 = 12$) நாளும் அவளை விட்டுத் தலைவன் பரத்தையிடம் பிரிந்து செல்லமாட்டான் என்று கூறுவர் புலவர். இதுவே அந்த நூற்பாவின் பொருளாகும். அந்த மூன்று நாளில் தலைவனின் நிலை எப்படி இருக்கும்? பரத்தையிடம் பிரிந்து சென்றான் என்றால் அவன் நிலை மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் (இழிவு) எனலாம். மாறாகப் பரத்தையிடம் போகவில்லை என்றால், அவன் முகம் எப்படி இருக்கும் என்பதைக் கீழே கொடுக்கப்படும் கவிதை உணர்த்தும்.

"அந்த மூன்று நாள்களில்

இந்தக் கணவன் மார்களின்

முகத்திலிருக்கும்

'உர்' ரைப் பார்க்க வேண்டுமே."

அந்த மூன்று நாளில் தன் உடல் வலியைத் தாங்கிக்கொள்ளுவதோடு தலைவனின் இந்த 'உர்' வலியையும் தலைவி தாங்கிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. பொதுவாக அந்த மூன்று நாளில் பெண்களுக்குக் காம உணர்வு அதிகமாக இருக்கும். அப்பொழுது தலைவன் ஆறுதலாக இருக்கவேண்டுமே தவிர, உர்ரென்று இருக்கக்கூடாது (Magudeswaran, 2004).

"ஆணின் பாலியல் ஒழுக்கம் அவனைப் பொருத்தவரை ஒரு சொகுசு! பரத்தை என்னும் விலைமகள்/பொதுமகளிடம் போகாத கணவனுக்குக் கூடுதலான புகழ். அதற்காக(ப்) பரத்தையிடம் போகும் ஆணை ஒரு பரத்தன் என்று யாரும் பழிக்கவில்லை. ஆணின் பாலியல் ஒழுக்கம் அன்று பொதுவாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்கவியலின் ஒரு பிற்சேர்க்கை (Supplement) போலக் கருதப்பட்டது".

பூப்பு முடிந்ததும் பன்னிரண்டு நாளில் மட்டும் ஏன் தலைவன் தலைவியுடன் இருக்க வேண்டும். அந்தக் காலத்திலும் பரத்தையிடம் செல்ல வேண்டியதுதானே. இங்குப் பரத்தையை இழிவாகச் சுட்டவில்லை. பரத்தை நிலையும் ஆணாதிக்கத்திற்கு உட்பட்டதுதான். இதைப் பற்றி ஆராய்ந்தால் அது வேறு திசைக்கு இழுத்துச்சென்றுவிடும். அக்காலத்தில் (பன்னிரண்டு நாளில்) தலைவனால் பரத்தையிடம் பிரிந்து போகமுடியாது. ஏனெனில் தனக்குக் குழந்தை வேண்டும். அதனால் இந்தப் பன்னிரண்டு நாளில் தலைவியைக் கூடினால் உடனே கருத்தங்கிவிடும்; பிள்ளைப்பேறும் கிடைக்கும். அப்படிப் பார்க்கும்போது மாதத்திற்குப் பன்னிரண்டு நாள் மட்டும் தலைவன் தலைவியிடம் சேர்ந்து இருக்கிறான். பதினெட்டு நாள் அவன் பரத்தையிடமே இருக்கிறான். இங்குத் தலைவி யாரென்ற ஐயம்

எழுவது இயல்புதான். அதாவது பன்னிரண்டு நாள் மட்டும் தலைவனோடு கூடுகிறவள் தலைவியா? பதினெட்டு நாள் கூடுகிறவள் தலைவியா? இதில் ஐயமே வேண்டாம். மீதமுள்ள பன்னிரண்டு நாளில் தலைவனோடு வாழ்கிறவளே தலைவி. இப்படியாகக் கற்புக் காலத்தில் தலை மக்களின் வாழ்வு இருக்கிறது.

பெண்ணடிமைக்குக் காரணம்

ஆண் பெண்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கான அடிப்படைக் காரணம் புணர்ச்சி எனலாம். களவில் ஆண் பெண்ணைத் திருட்டுத் தனமாகச் சந்திப்பதால் அவ்வாழ்வில், புணர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இருக்கக்கூடிய பார்த்தல், தொடுதல் எயிறாறிய நீரைச் சுவைத்தல் முதலானவற்றால் ஏற்படும் உணர்வு நிலையே அவர்களுக்கு மிகப்பெரிய அளவில் இன்பத்தைக் கொடுக்கலாம். களவுக் காலத்தில் தலைவி என்ன கூறினாலும் தலைவன் கேட்பான். வேப்பங்காயைக் கூடத் தின்பான். களவுக் காலத்தில் இருக்கின்ற காதலர்களுக்கு நேரம் போவது தெரியாது; தெரியக்கூடாது. அப்படித் தெரிந்தால் அது பொய்யான காதல் என்று அள்ளூர் நன்முல்லையார் குறிப்பிடுகின்றார்.

"காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்

ஊர்துஞ்சு யாமமும் விடியலும் என்றுஇப்

பொழுதுஇடை தெரியின் பொய்யே காமம்."

இப்பாடல்கள் உணர்த்தும் செய்தியாவது; காலை, பகல், மாலை, யாமம், விடியல் என்னும் பொழுதுகள் காதலிப்பவர்களுக்குத் தெரியும் நிலை ஏற்படக்கூடாது (Subramanian, 2008). அப்படித் தெரிந்தால் அது பொய்யான காதல். அன்று காமம் என்பது காதலைக் குறிக்கப் பயன்பட்ட சொல்லாகும். ஆனால் இன்று காதலின் கூறுகளுள் ஒன்றை மட்டும் காமம் என்னும் சொல் குறிக்கிறதை வழக்கினில் கண்டு கொள்ளலாம்,

பொதுவாகக் காதலில் சுயநலம் என்பது இருக்கக் கூடாது. அவனைக் கட்டிக் கொண்டால், தன்னுடைய வாழ்க்கை நன்றாக இருக்கும் என்று ஒருவன் நினைப்பதும் அவனைக் கட்டிக் கொண்டால், தன் வாழ்க்கை சிறப்பாக இருக்கும் என்று ஒருத்தி நினைப்பதும் கூடாது. இருவரும் இணைந்தால் இருவருடைய வாழ்க்கையும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் என்ற எண்ணமுடைய காதலே சிறந்தது எனலாம். களவுக்காலத்தில் தொடுதல் உணர்வோடு மகிழ்ச்சியாக இருந்தவர்களுக்குச் சில சூழலில் கூடலுக்கான வாய்ப்பும் கிடைக்கிறது. அதனை இருவரும் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். களவில் நடைபெறும் இத்தகைய மெய்யுறுபுணர்ச்சி பண்டைக் காலத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. இப்படியாகக் களவில் தலைமக்கள் வாழ்ந்தனர்.

களவிலிருந்து கற்புக்கு மாறும்போது, கூடலுக்குரிய நேரம் மிகுதியாகக் கிடைக்கிறது. களவில் இரவுக்குறிக்கு வரும்போது பல காரணங்களால் (விலங்கு, காவலர்) பயப்படும் சூழல் இருவருக்கும் ஏற்படுவதுண்டு. ஆனால் கற்பில் அந்நிலை கிடையாது. இந்தச் சூழலால் முழுமையான இன்பத்தைக் கூடலில் பெறவேண்டும் என்பதைத் தலைவியும் விரும்புவாள். தலைவியைக் கூடலில் உச்சநிலையை அடையவைக்கத் தலைவனால் முடிவதில்லை. அதற்குக் காரணம் தலைவிக்கு (பெண்ணுக்கு) முன்பே தலைவன் உச்சத்தை அடைந்துவிடுவதால் எனலாம். புறத்திலே பல்வேறு வீர விளையாட்டில் வெற்றி பெறுகின்ற ஆடவனால் அகத்தில் பெண்ணை வெற்றிக்கொள்ள முடியாமல் நாள்தோறும் தோற்றுப்போகிறான். இந்தத் தோல்வியே ஆணின் மூளையில் நாளடைவில் ஆணாதிக்கம் தோன்றுவதற்கு அடித்தளம் இடுகின்றது. பெண்ணை வெற்றிக் கொள்ள முடியாததற்குத் தடையாக இருக்கின்ற பெண் உறுப்புகளைப் புறமாகக் கொச்சைப் படுத்தத் தொடங்கினான். அதனால்தான் கொச்சைச் சொற்கள் பெரும்பாலும் பெண்ணுறுப்புச் சொற்களை மையமிட்டனவாகத் தோன்றியுள்ளன. இதை இன்றைய வழக்கினிலும் கண்டு தெளியலாம். தலைவியின் அந்த வெற்றியால் அவளுடைய அகம் தொடர்பான விருப்பங்களைத் தலைவனிடம் கூறுவதற்குத் தடைவிதிக்கப்பட்டது.

அதாவது தன்னுடைய (அக) விருப்பத்தினைத் தலைவன் முன்பு கூறுகின்ற உரிமை தலைவிக்கு இருக்கிறதா? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், அப்படி ஒரு மரபு தலைவிக்கு இல்லை என்று தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நூற்பா எண்: 118 பேசுகின்றதைக் காணலாம்.

முடிவுரை

தமிழின் தொன்மையான நூலாகக் கருத்தப்படும் தொல்காப்பியத்தில் பெண்களின் உரிமைகள் பரிசீலிக்கப்பட்டுள்ள நிலையை அறிய முடிகின்றது. பெண் தன்னுடைய காருத்தைப் பதிவு செய்கின்ற இடத்திலும் தன்னுடைய விருப்பநிலையைத் தலைவனிடம் கூறும் நிலையிலும் அவளின் உரிமை மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைத் தெளிவாக உணரமுடிகின்றது. தொல்காப்பியர் பெண்களை ஆண்களின் பாலியலுக்காக மட்டுமே காட்டியுள்ளார் என்று கருதிவிடுதல் கூடாது. தொல்காப்பியமானது தாய்வழிச் சமூகத்திலிருந்து தந்தைவழிச் சமூகத்திற்குத் தள்ளப்பட்ட காலத்தில் இயற்றப்பட்டது என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. தொல்காப்பியத்தில் இத்தகைய பதிவுகள் இருப்பதற்குக் காரணம் அக்காலத்துத் தமிழக மக்களிடையே நிலவிய சமூகச் சூழலையே தொல்காப்பியர் பதிவுசெய்துள்ளார். எந்த ஒரு படைப்பாக இருந்தாலும் அதனை ஒரே கண்ணோட்டத்தில் பார்க்காமல் பல்வேறு கண்ணோட்டத்திலும் பார்க்கும்போதுதான் பல அரிய செய்திகள் புலப்படும். தமிழ் இலக்கணங்களில் காணப்படுகின்ற பெண்ணியப் பதிவுகளை ஆராய்வதற்கு இக்கட்டுரை துணை நிற்கும்.

References

- Balansundram, S., (1989) Tholkappiyam Porulathikaram, Thamarai Veeliyeedu, Thanjavur, India.
- Ganesaiyar, (2007) Tholkappiyam Solladhigaram, Kazhaga veliyedu, Thirunelveli, India.
- Jamalan, (2003) Mozhiyum Nilamum, Manivasakar Pathippagam, Chennai, India.
- Magudeswaran, (2004) Kamak kadumpunal, United Writers, Chennai, India.
- Maharasan, (2006) Kilirunthu Eazhukindra Varalaru, Thozhamai Veliyeedu, Chennai, India.
- Subramanian, S. V., (2008) Tamil Sevvial Noolkal Moolamum Muluvaathum, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Tamilselvan, S., (2009) Penmai Endroru Karpitham, Bharathi puthagaalayam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License